

Hodnocení bakalářské práce Veroniky Bolgáčové Portrét Jiřího Roberta Picka.

Autorka v práci předkládá lidský i umělecký profil jedné z klíčových osobností čs. kabaretní scény přelomu 50. a 60. let, tvůrce, jehož jméno je dnes prakticky známo toliko specialistům nebo pamětníkům. V první části je velmi poučeně naznačena historie malých divadel od kabaretních počátků (mj. Červená sedma) přes nejvýraznější „zastávky“ (Rokoko, Osvobozené divadlo, Divadlo satiry) po pomyslný vrchol v letech šedesátých. J. R. Pick je představen v samostatném minimedailonku (zmněna je i jeho sestra paní Z. Justman), v další části práce pak jeho kabaretní aktivity (Paravan, Au, jednotlivá díla).

J. R. Pick (1925 – 1983) je prezentován především jako žurnalista, pilný autor zejména satirických textů, iniciátor mnoha kabaretních aktivit, sympatizant i spoluautor pořadů v legendární Redutě, zakladatel kabaretů Paravan a Au a autor her, satirických pásem, knih epigramů, objevitel talentovaných umělců a umělkyně, kteří ho svojí popularitou později mnohonásobně předčili, autor v 70. a 80. letech živořící pod kletbou publikačního zákazu prakticky až do své smrti. Jako autor se nelehce a ne vždy úspěšně vyrovnával s trendy, směry a proudy nebo jen módními záchvěvy, jež ovlivňovaly „paní satiru“ v 60. letech, hledal sebe i svoji poetiku v teritoriu mezi podbízivou laciností, snadno přístupnou líbivostí, pootevranou erotikou na straně jedné, touhou po uspokojení intelektuálně náročnějšího publika na straně druhé, hledal a nenacházel, nejen vhodné interprety pěvecké či herecké.

Autorka zodpovědně prostudovala dostupné Pickovo dílo, sledovala podrobně jeho tvůrčí aktivity satirika, řadou ukázek odkazuje k Pickovu jemnému a inteligentnímu humoru plném hry s významy slov i jmen, jemných point, náznaků, alegorií (nikoliv náhodou používal často formu bajky).

V závěru autorka klade sama sobě otázky, na něž nenalezla při své práci odpověď, a nenalezla ji ani sice v krátké, ale cenné korespondenci se sestrou J. R. Picka s paní Justman s Pickovým dávným přítelem p. Eismannem, jakkoliv se jejich zásluhou dozvěděla mnohé (korespondence je součástí přílohy) – životní zkušenost (otec umírá v Osvětimi, on s matkou a sestrou přežil dva roky v Terezíně, matka a sestra po únoru 1948 emigrovaly do USA) i víra v lepší příští mohly J. R. Picka postavit z logických příčin na jiné místo než ty, jimž byla dopřána větší porce uměleckého zdaru.

Práce přináší cenné informace o jednom lidském i uměleckém osudu a může nesporně být inspirativní pro další „pickovské“ badatele. Litovat tak možno několika pravopisných nepřesností v první třetině práce.

Práci doporučuji k obhajobě. Návrh klasifikace: výborně – velmi dobře.

V Plzni 21. 5. 2012

Jiří Staněk

